

İçsel İnsan ve İçsel Bakış

Süryani edebiyatının güçlü kalemlerinden biri olan Malatyalı Bar Ebroyo (Abulfarac) (1226-1286), yalnızca ruhani bir şahsiyet ve filozof değil, aynı zamanda insan ruhunun derinliklerine inen bir bilge olarak da anılmaktadır. O, eserlerinde insanın iç dünyasına yönelmesini, hakikati kendi içinde aramasını ve olaylarla özdeşleşmeden, bilinçli bir farkındalıkla yaşamasını öğütlemiştir. İçsel dünya ve içsel bakış üzerine kaleme aldığı düşüncelerinde, insanın kendini tanımasının ve yanılsamalardan sıyrılmasının önemini vurgulayarak, ruhsal bir uyanışın kapılarını aralamaktadır.

Yaşamda her zaman **sevgi gücü** (yani ruh) ile **gücün sevgisi** (yani ego) sürekli bir çatışma içindedir. Bu düalitenin en büyük destekçisi ise egodur, yani bencilliktir. Ego, insandaki zıtlıkların ve karşıtlıkların kaynağıdır. Zıtlıkların neden olduğu içsel sarsıntılardan kurtulmak için ruhun kalıcı değerlerine sarılmalı ve mücadelemizi bu değerlerin rehberliğinde vermeli, bunu da içsel bir devrimle taçlandırmalıyız. Çünkü ruh, karşıtlıkların ötesindedir; içsel çatışmaların etkisinden münezzehtir, onların baskısından azadedir.

Dolayısıyla insan, özüne (ruhuna) yaklaştıkça ve ona döndükçe bu karşıtlıkların ötesine geçer. Onu kuşatan şartlandırılmış bilinçten ve sınırlı gerçeklik algısından özgürleşir. Böylece Malatyalı Bar Ebroyo / Abulfarac'ın şu sözlerinde vurguladığı gibi, Tanrı'yı dışarıda değil, içimizde aramalıyız:

"Kendi kendimizi zorla çalalım, alıkoyalım, içimize odaklanalım ki, yüreğimizde saklı cennetimizi keşfedelim. Yani orada Tanrı'mızı görelim."

Zira insan, kendini hatırladıkça, tanıdıkça ve keşfettikçe, içindeki Tanrı'yı bulması da o oranda kolaylaşır. Bu sayede ilahi bilgilerin kendi içinde saklı olduğunu fark eder. Ve Tanrı'yı tanımaya başladıkça, bunun ne denli gizemli ve

mahrem bir hakikat olduğunu da öğrenir. İşte bu fark ediş, hayatın en büyük devrimidir.

O zaman insan, önyargısız bir bakış açısıyla tüm ikiliklerin üzerinde duran hakikati görmeye başlar. Gerçek yaşama açılan kapıdan geçerek tüm dualitenin ötesinde bulunan saf sevgiye, huzura, coşkuya, bilgelik ve saadete kavuşur.

Ancak bunu başarabilmesi için insanın, dış dünyanın etkisinden bilinçli bir şekilde çekilip iç dünyasına dönmesi ve orada derinleşmesi gerekir. Zira söylendiği üzere, yüreğinde saklı cenneti keşfedecek ve Tanrısını orada görecektir. Ve böylece hakiki öz kişiliğine kavuşmuş olacaktır.

700 yıl önce Malatyalı Süryani düşünür ve yazar Barebroyo (Abulfaraç)’un dile getirdiği bu konuyu, değerli yazar Ergün Arıkdal (1936-1997) farklı bir bakış açısıyla, ancak aynı tonda şöyle yorumlamaktadır:

“Kendi öz kişiliğimizi yaratmamız ve bu öz kişiliği yaşamamız gerektiğini unutmamak gerekir. İnsanın sık sık kendini hatırlama süreci içerisinde bulunması, bu çalışma için çok faydalıdır. Bu, eşkoşmanın olmaması demektir. Yaşam içerisinde bizler kendimizi kapıp koyuveririz, olayların içinde kaybolur, onlarmış gibi oluruz; yani eşkoşarız. Dolayısıyla bu, kendimizi hatırlamamıza ve bilmemize engel olur. Birtakım yalanlar arasında kalır, savunma mekanizmaları kullanır, bahaneler üretiriz. Oysa bu bahaneleri kullanmamak gerekir. Gerçekleri konuşmayı ve konuşturmayı öğrenmeliyiz.”

Yusuf Beğtaş